

ud paa Gaden. Tolv Skorstenspiber var samme Nat væltet ned af Tagene, og inde i Præstegaardshaven var hele Blomsterbede oprodede og alle Stærekasserne blæst ned fra Træerne. Ja, heller ikke Provsten havde de himmelske Magter skaanet. Da han en Eftermiddag, mens Vejret var paa sit højeste, traadte ud paa Verandaen for at tage Ødelæggelsen i Øjesyn, havde Stormen løftet Hatten af hans hvide Hoved, slaaet den som en Bold ned mod Jorden, trillet den som et Hjul hen ad Vejen og trods alle Efterstræbelser ført den med sig i en ophvirvlet Støvsy. Først langt ude paa Landevejen havde den sluppet sit Bytte i en Grøft bag nogle Tjørn for at kaste sig over en lille Pige ude fra Overdrevet, der grædende stred sig frem paa Hjemvejen fra Skolen. Med Hyl og Hvin som hundrede løsslupne Djævle svøbte Blæsten sig om den lille udmattede Skabning, pustede sig op under hendes Skørter, trængte hende bestandig længere ud imod Vejkanten, indtil den tilsidst væltede hende over Ende ved en Afvisersten og under hendes fortvivlede Skrigen trillede hende ned i en vaad Mergelgrav, paa hvis Bund nogle udsendte Folk Dagen efter fandt et lille sammenbøjet Lig, der havde en ny Katekismus trykket krampagtigt beskyttende ind i Favnen.